

11. J. H. 58 "3 431.1 2, 10 Ejjön a nap, amelyen az é-szélkelet felől fogja,
 hogy ki az őve. Ez az az, mondom nap az, amely őt a kék és kék szakasza mondja el,
 hogy ez a pusztító kalál vezéren nyitlakorva mutatja meg, hogy ki az őve.
 Oh eljött a nap, amelyen ki mutatott is, északról csalt, megmutatja az éden, hogy ki
 volt a kék! Miren addig mi éltünk, mi az eleven nyelvet vezérelt vagass-
 kodhatunk adoz, ki legközelebb áll szivünkhez, addig vagyi ritkán, jövünk unott
 a kedvünk, hogy mit bírnak, miú németellen kinnem végünk birtokában,
 csak ha elvesztettük, csak ha nem öltetjük több helyünk a drága lény,
 ha nem el van vezve nemünk elöl, nem elvezetjük kék szívenél farró
 nyelvet, ha nem nem a nyelvet több, hanem képe, akkor kezdünk csak
 meg, hogy mit bírnak arelő, mit vesztettük. Tisztelettel, nyelvetel könyv-
 tétel a kéknyelvet, az öngyógyulón, jó anyát; jövünk unott nyelvetel
 it nyelvetel a nap, nyelvet, de a fegyver elöl nyelvet, lakhar nyelvet
 --- 431.1 2, 10 ---, hogy, képe, minden éven jövünk unott
 hogy nyelvetel a nyelvetel, akkor kezdünk csak, ki volt ő.

Keisfeld Gyuláné

Ujpest, 1888. június 20.

MTA KÖNYVTÁR ÉS
INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Ven/1/ 221